

jäalle olid naad wapraste weriste peadega tagasi lõödud. Niiud oli korraga kõik waikne. Neid nähti nagu nõu püdarad. Sest tuli Julguril kartus, et naad aga ehk karjalandad püüavad põlema pisti. „Siis on ots käes!” lisas ta.

Peagi nähti kaa ühe röövli lauda juure minenavad. Julgur tööstis püstoli, sihtis, laji — kelni oli surnud omas weres maas. Viha pärast tormas terive röövli salp ühe hoobiga maja peale ja hakkasid uksi murdma. Niiud oli aju kõige kardetavam. Julgur nägi juba ehmatusega ette ära, kuidas röövlid saaks mässama ja möllama, kui naad kord siisse olid tungind — seal korraga nägid majalised, kuidas kelmid kuulatama jäid, siis üle pea kaela hobuse selga largasid ja tubat nelja kuni viimane mees minema paudi, mitu surnut platsile jätted. Varsti kuuldi kaa hooete kapsade kabinad ja üks hulk sbandarmid nähti muist hooivi, muist röövlide järäle töötavat. Julgur ei uskunud aga sbandarmid enne, kuni need ennaist täitsa kui Krooni teenrid olid tunnistanud, siis lasti need 6 meest siisse, kes olid jääitud, seda maja hoidma.

See oli vast abi õigel ajal!

Kärmäas läks niiud waatama, kuidas Liisi lugu. Ta tegi uksel lahti, hüüdis tütar niine pidi — ei vastust ühtigi! Mees paní seda asja

imeks, astus kambri ja oths teist ja mis nägi ta seal?

Üks neist röövlistest oli katunud, kambri wäikese ja kitsa aknast siisse pugeda. Aga kehas mees ei saanud langele sellega, ei saanud wiimaks enam ei edasi ega tagasi ja nii rippus ta niiud, jala varivastega ühe redeli ülema pulga peal ennast toetades, kitsas aukus, nagu hiit lõksus. Ja otse tema ees seisis Liisi, mõlemad käed röövli käharpea pakkus juuketes kinni ning wahtis nagu peast nõder ja hirmisalt filmi põõstades enese ette. Siire jõuga wantas ta kelmi pead vastu akna lauda, nõnda et, kui Kärmäas siisse astus, mehel juba hing wäljas oli lämmastuse pärast.

Sõna lausumatta, liikumatta seisis Liisi seal, käed frambilt käharpeas kinni, nagu tahaks ta neid tuntud juukseid igaweste kinni püdada. Oma filmadega wahtis ta üsna lollilt ja wõeralt isa otsa, kõik tema waatamine andis tunnistust ära-rääkimatta ehmatusest ja hirmu tundmisenest. Lühidelt ütelsda — Liisi, see kena neiu ja õnnelik pruut, eli hoopis peast nõdraks läinud. Mitte senakest ei kuulduud enam tema sunist, ega sõõnud ta kaa ei raaskugi enam, kummi selle päewani, miss' pulmad pidid olema. Sellammal päeval, mis ta nii kannatamatta meelega eli ootnud,